

UZASADNIENIE

Apelacja obrońcy obwinionej okazała się o tyle skuteczna, że doprowadziła do uchylenia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania.

Mimo poprawności ocen i ustaleń stanowiących podstawę wyrokowania, zaskarżony wyrok nie mógł się ostać z uwagi na przedawnienie karalności zarzucanych obwinionej czynów.

Obecnie obowiązująca treść art. 45 § 1 kw wprowadza 3 – letni okres przedawnienia karalności wykroczenia, o ile postępowanie zostanie wszczęte w ciągu roku od popełnienia wykroczenia. Jednak w dacie popełnienia przypisanych obwinionej zaskarżonym wyrokiem wykroczeń okres ten był krótszy, zgodnie z dyspozycją art. 45 § 1 kw w brzmieniu z dat czynów karalność wykroczenia ustawała, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął jeden rok, a jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Do zmiany treści tego przepisu doszło na mocy ustawy z dnia 23 marca 2017 roku o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2017 r. poz. 966), która weszła w życie w dniu 1 czerwca 2017 roku. Jednak zgodnie z art. 6 w/w ustawy nowelizacyjnej do czynów popełnionych przed wejściem w życie tej ustawy (tj. przed dniem 1 czerwca 2017 roku) stosuje się znowelizowane przepisy – chyba, że termin przedawnienia już upłynął. Zatem kluczowe jest ustalenie, czy zarzucone obwinionej wykroczenia uległy przedawnieniu karalności przed dniem 1 czerwca 2017 roku.

Wniosek o ukaranie obwinionej wpłynął do Sądu Rejonowego w Gdańsku w dniu 3 listopada 2015 roku, następnie sprawę przekazano do Sądu Rejonowego w Radomsku (do tego Sadu sprawa wpłynęła 17 marca 2016 roku). Biorąc pod uwagę fakt, że czyn opisany w pkt I wyroku popełniony został przez obwinioną w okresie do 13 maja 2015 roku, a czyn opisany w pkt II wyroku w dniu 18 kwietnia 2015 roku, to postępowanie wszczęte zostało przed upływem roku od ich popełnienia. W świetle przepisu art. 45 § 1 kw w brzmieniu sprzed nowelizacji przedawnienie karalności tychże czynów nastąpiło przed dniem 1 czerwca 2017 roku (odpowiednio co do czynu z pkt I w dniu 13 maja 2017 roku, a co do czynu z pkt II w dniu 18 kwietnia 2017 roku). Dlatego nie można stosować w tej sprawie aktualnego brzmienia art. 45 § 1 kw, tylko należy się oprzeć na brzmieniu tego przepisu obowiązującym przed dniem 1 czerwca 2017 roku.

Zatem o ile podczas wyrokowania przez Sąd pierwszej instancji przedawnienie wskazanych czynów jeszcze nie nastąpiło (wyrok zapadł w dniu 30 grudnia 2016 roku), to na etapie postępowania międzyinstancyjnego ich karalność ustala (sprawa wpłynęła do Sądu Okręgowego wraz z apelacją w dniu 25 sierpnia 2017 roku, a więc już po przedawnieniu karalności).

Skutkiem powyższego koniecznym stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania, ponieważ zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 104 § 1 pkt 7 kpw w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpw.

Ponieważ zgodnie z art. 104 § 1 kpw w razie ujawnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej do uchylenia orzeczenia dochodzi obligatoryjnie (z uwzględnieniem art. 104 § 1 a kpw) niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, argumenty zawarte w apelacji nie będą szczegółowo omawiane i analizowane, byłoby to bowiem bezprzedmiotowe – Sąd Okręgowy korzysta tu z dyspozycji art. 109 § 2 kpw w zw. z art. 436 kpk.

O kosztach postępowania w sprawie, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisów wskazanych w części dyspozytywnej wyroku. W przedmiotowej sprawie wniosek o ukaranie złożył oskarżyciel publiczny Państwowa Inspekcja Pracy. Oznacza to, że na podstawie art.118§2 kpw koszty postępowania w przypadku umorzenia ponosi Skarb Państwa. Ponieważ pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych w odpowiedzi na apelację z dnia 12.10.2017 roku wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, należało orzec jak w punkcie 3 wyroku.

Wobec powyższego orzeczono jak w wyroku.